№ 10. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

ДРУЗІ ПІЗНАЮТЬСЯ В БІДІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

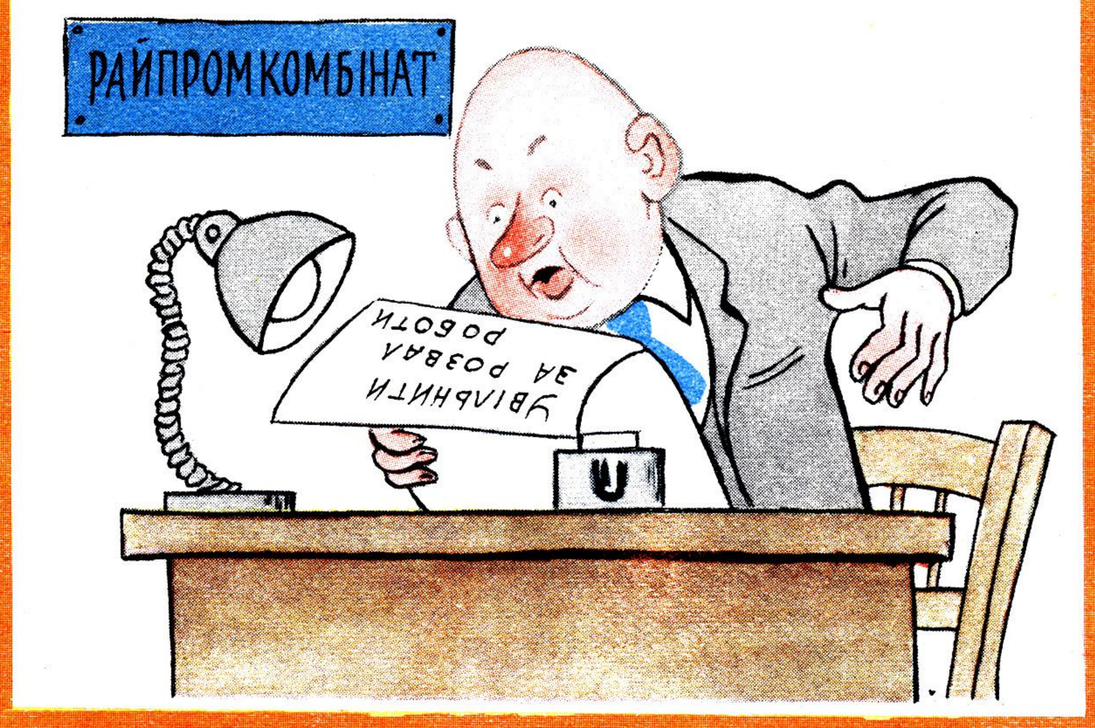

— Нічого! Друг Сидоренко допоможе...

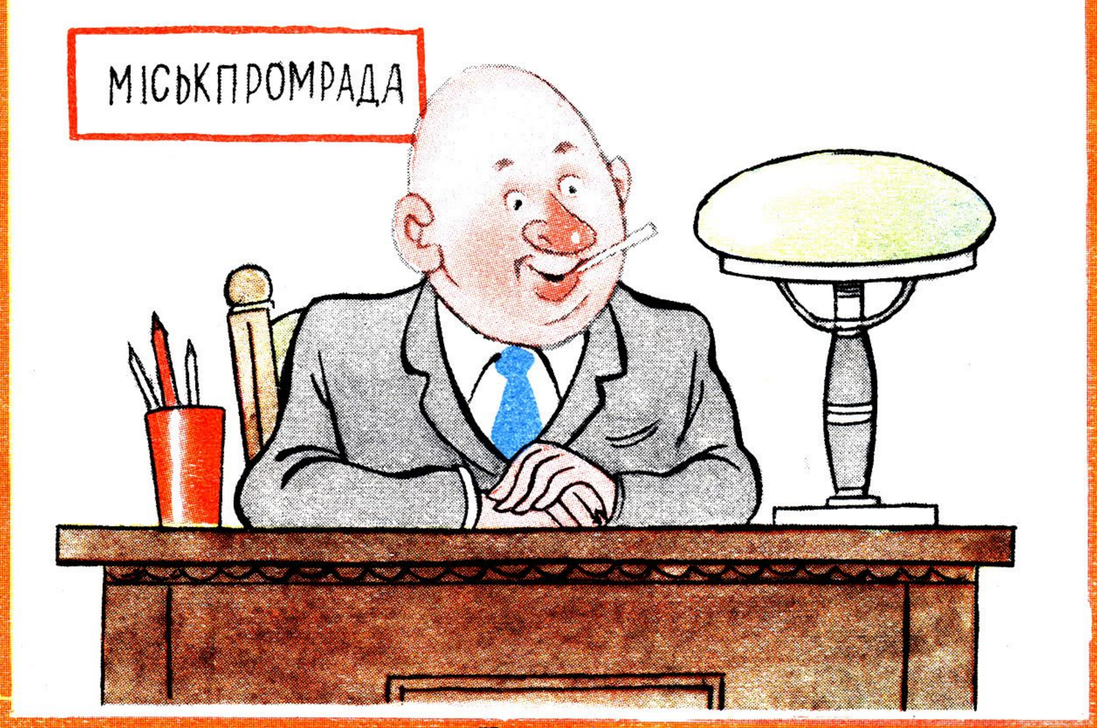

Допоміг.

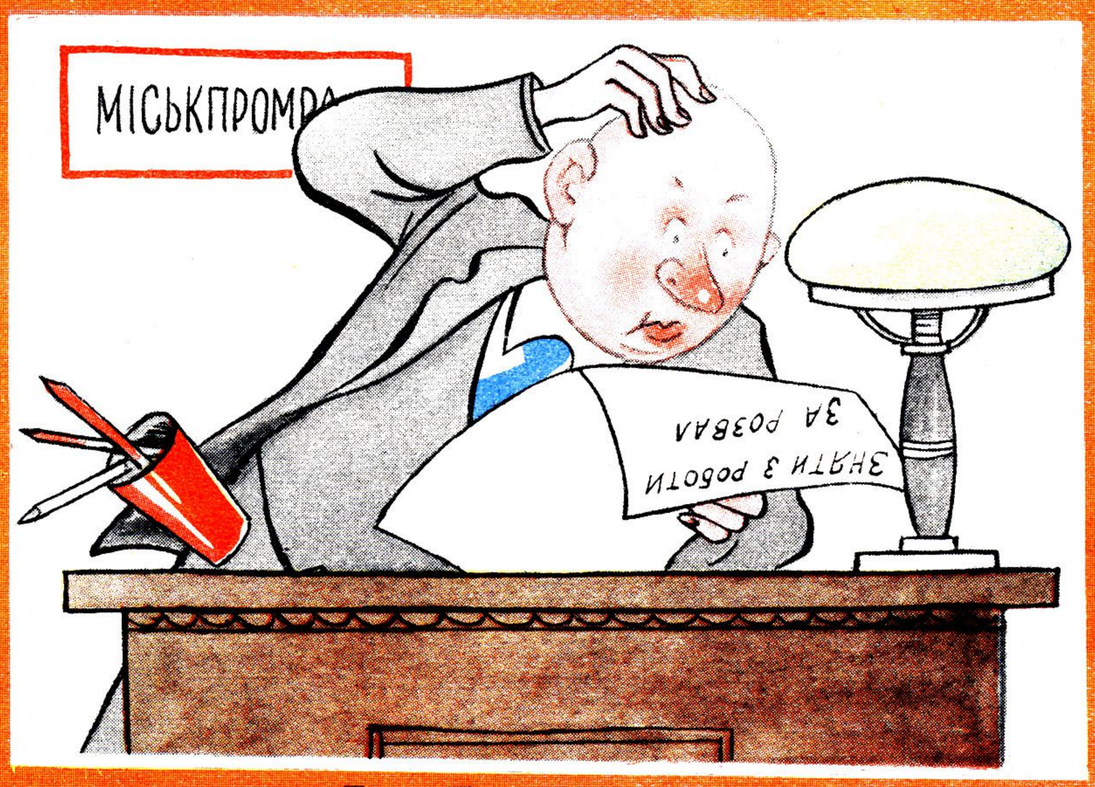

— Друг Петренко влаштує...

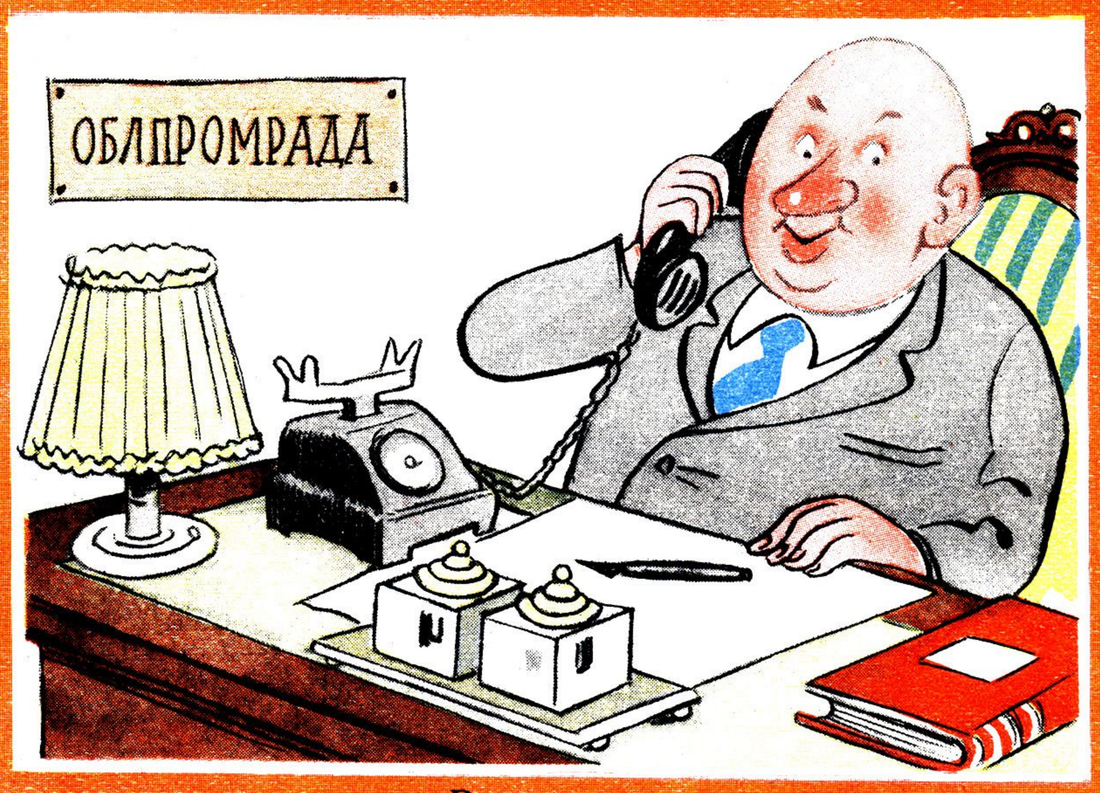

Влаштував.

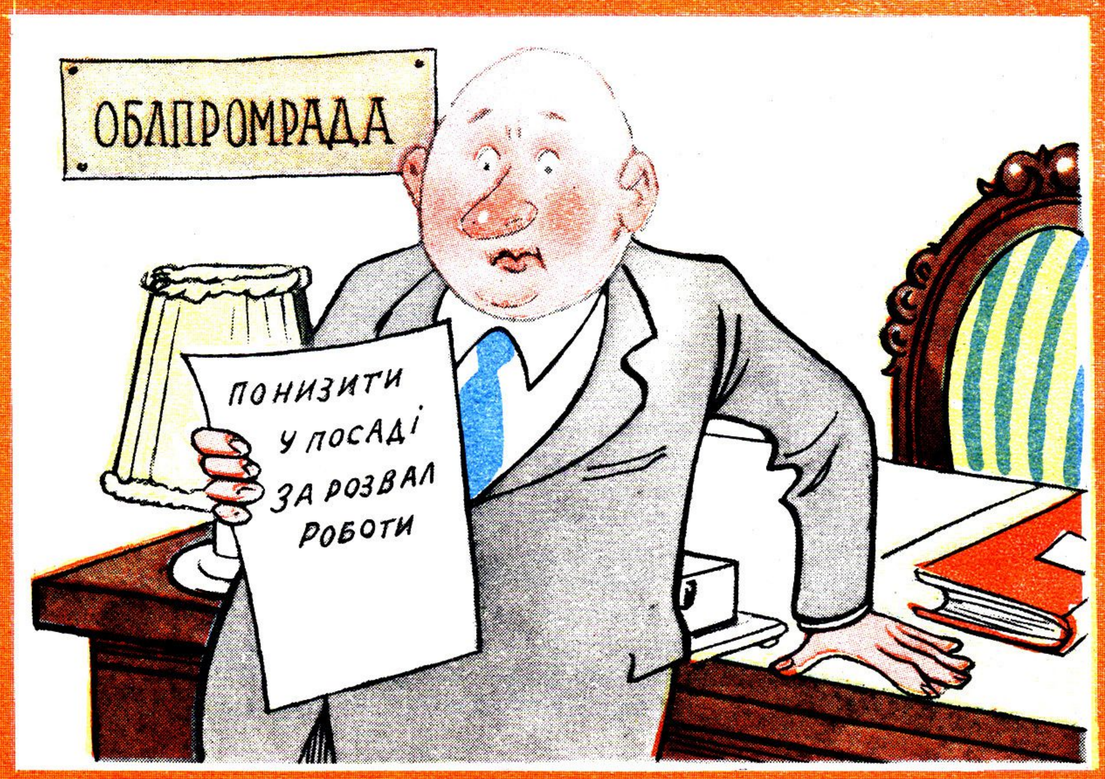

— Добре, що Іван Миколайович не обидив...

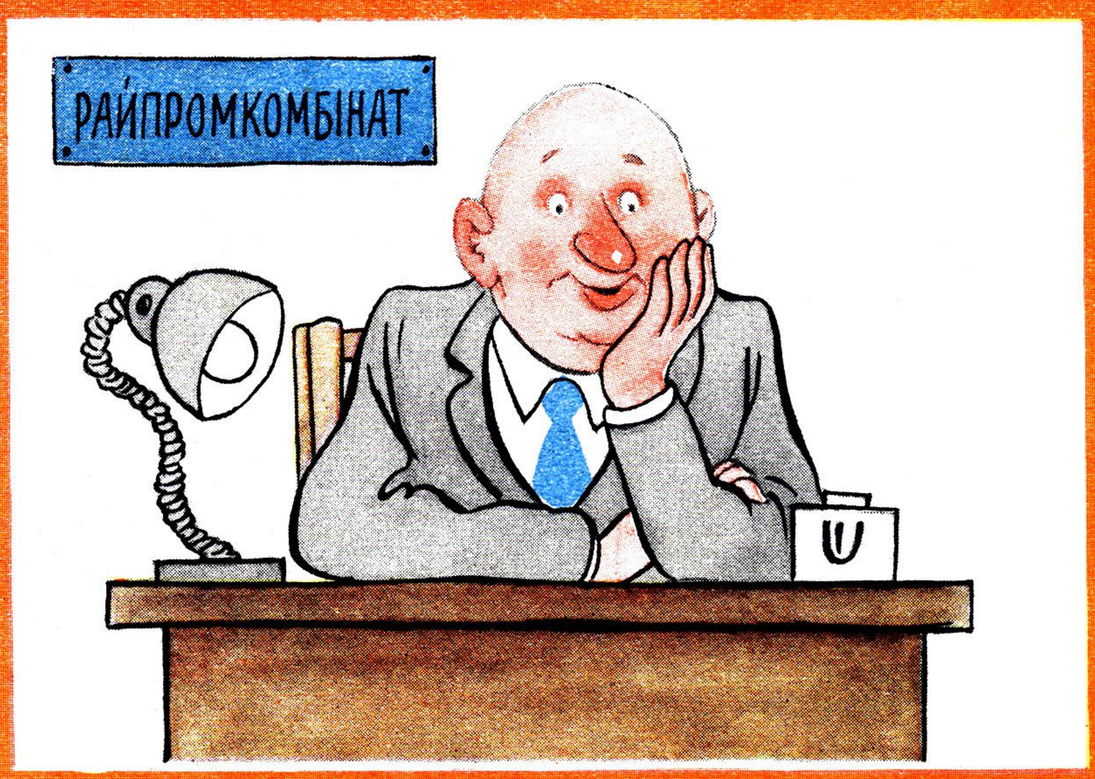

Дивись спочатку.

Мал. С. САМУМА

— Чорнозем у них інший, чи що?

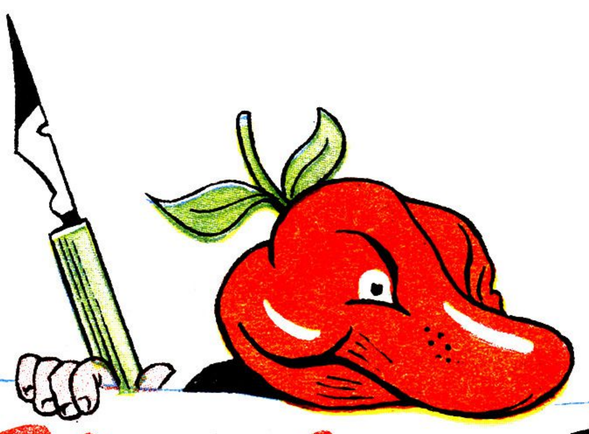

Здоровенькі були!

Лист О. Г. КОСТРИЦІ,
що проживає в Києві, вул. Леніна, 35, кв. 10-а.

Здоровенькі були, Олексію Григоровичу!

Вибачте, що пишу не на службову, а на домашню адресу. Є у мене для цього, шановний Олексію Григоровичу, дві причини.

По-перше, у вас дуже багато службових адрес. По-друге, міняєте ви їх так часто, що знайти ваші службові координати не завжди щастить навіть таким оперативним товаришам, як судвиконавці столиці. Сьогодні ви працюєте в університеті, завтра — в інституті фізичної хімії Академії наук, післязавтра — у товаристві для поширення політичних і наукових знань, і після післязавтра — в автодорожному інституті або в школі робітничої молоді. «Летючий голландець» та й годі!

Швидкість ваших перельотів з установи в установу, з поста на пост зумовлена, як мені вдалося точно встановити, виконавчими листами на сплату аліментів. Але про це — потім. А зараз дозвольте пригадати вам ті далекі дні, коли ви «безумно покохали» одну молоду особу. Пам'ятаєте, як ви упадали біля неї, як ви повзали перед нею навколішках, тяжко зітхали і, закотивши очі під лоба, несамовито волали:

...Будь век моею,
И стану жить я,
Ст-рр-а-а-а-астью сгорая...

Молода особа повірила вам і стала вашою дружиною. Та не довговічним був вогонь вашої «ст-р-р-а-а-сті». Як тільки дружина народила вам доньку Ніну, «ст-р-р-а-а-сть» ту як корова язиком злизала. Ви покинули сім'ю. Ви відчули, що серце ваше несамовито рветься до другої молодої особи.

І знову пішли зітхання, клятви, охи, ахи. Одне слово:

...Будь век моею,
И стану жить я,
Ст-рр-а-а-а-астью сгорая...

І друга молода особа повірила вам і стала вашою дружиною.

Недовго палала й друга ваша любов. Як тільки нова дружина народила вам доньку Людмилу, ви одразу тяжко занудьгували. Ви відчули, що серце ваше несамовито рветься до третьої молодої особи. Ви її зустріли, познайомились.

І знову повторився той самий прийом — прийом баламута із старого бульварного водевіля: зітхання, клятви, мольби, ахи, охи («Ах, пожалійте одинокого нещасного мужчину! Ох, не губіть безталанного холостяка!»). І знову та сама пісня:

... Будь век моею,
И стану жить я,
Ст-рр-а-а-а-астью сгорая...

Повірила вам і третя молода особа й стала третьою вашою дружиною. І з третьою ви розійшлися, як в морі кораблі, і знову після того, як вона стала матір'ю вашої дитини.

Ходять по Києву чутки, що ви тепер «безумно покохали» четверту молоду особу й клянетесь їй у вірності до гробової дошки... Що ж, може бути. Диму без вогню не буває...

Добрі люди говорять: і курка вміє любити своїх дітей. Але цього не скажеш про вас, Олексію Григоровичу. Вам осоружні рідні діти, ви тікаєте від них, як чорт од ладану, всіма способами намагаєтесь викрутитись навіть від сплати аліментів.

Улюблена ваша тактика в цьому напрямку — засекречення місць роботи, перельоти з установи в установу. Прийшли виконавчі листи — ви на крильця і перелетіли в інше місце.

Ризикуєте, Олексію Григоровичу!

Може трапитись вимушена посадка.

Привіт від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Пішки по Сумах

Чи бували ви у Сумах? Ні? Обов'язково побувайте.

Суми — веселе місто, і сумчани дуже його люблять.

Щоправда, не всі — дуже.

Але про це — моє слово нижче.

ЗАСІДАЮТЬ...

Не встиг я зійти на станції Суми з поїзда, як уже поринув у бурхливе життя міста. На зупинці автобусів мені заявили:

— Машин не буде.

— Як — не буде? Чому?

— Засідають.

— Хто?

— Та автобуси ж...

На всяких доводилося мені бувати засіданнях, а от з автобусами ніколи ще не засідав. Неодмінно треба побувати на такому рідкісному засіданні. Тільки як же туди добратися?

— Отак, — сказали мені, — прямо ідіть по мостовій. Вона вас доведе.

— А мостова — де?

— Та під ногами. Копнути раз, другий — і камінь покажеться...

...Прибув я на засідання з запізненням. Почалося воно ще напередодні, зразу ж після дощу. Першим засів перед вікнами водолікарні голубий автобус «ГАЗ». Трохи нижче у великому багнищі сидів комфортабельний «ЗИС». Далі, вздовж вулиці-мостової, сиділи в болоті і чекали погоди великі й малі машини.

Питаю у шофера:

— І часто ви так... засідаєте?

— Ми, — відповідає, — тільки в дощ. А наш комунгосп і в дощ, і в погоду. Це ж не жарт — відповідати за благоустрій міста!

ЧУДО НА КОВАЛІВСЬКІЙ

Як пощастило мені дізнатися, про благоустрій Сум піклується не один і не десять чоловік, а цілий трест, підпорядкований міськраді. Так він і зветься — трест благоустрою.

Якщо вийти на центральну площу міста, то роботу тресту видно, як на долоні.

Два роки тому почалося асфальтування міста.

За два роки асфальтники просунулися аж на 200 метрів, доки благополучно не дійшли до будинку облвиконкому.

Біля будинку облвиконкому вичерпалися всі можливості міськради.

Між іншим, як встиг я помітити, всі починання міськради чомусь завжди обриваються біля порога обласної організації або обласного керівника.

Довгий час набридали керівникам міськради мешканці вулиці Ковалівської.

— Потопаємо в грязюці, — скаржились вони. — Впорядкуйте вулицю...

— А що ми можемо зробити, — відповідали у міськраді, — коли у нас каменю невистачає.

І раптом сталося чудо. Розчулилася міськрада й блискавично почала забруковувати Ковалівську. Слідом за бруківниками ішли електрики, ставили стовпи, вішали на них ліхтарі. Але... далі будинку № 20 чудо не поширилося.

Бруківники і електрики дійшли до будинку № 20, де поселився один керівний товариш, а далі ні на крок: «Нема каменю, нема стовпів»...

Кінчилося чудо!

А що, — подумав я, — якби всі сумські керівні працівники та розселилися по найдальших кутках міста? Мабуть, через якийсь рік Суми стали б найкрасивішим обласним містом республіки.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

А поки що Суми ще не найкрасивіше місто.

У Сумах є вулиці Пушкінська, Новомістенська, Шишкарівська... Ви б побачили, яка грязюка, які калюжі бувають весною на цих вулицях. Куди класичній миргородській калюжі до них!

На одній з таких вулиць недавно поселився Ілля Васильович Зозуля — завідувач міськкомунгоспу, — і це вселяє в моє перчанське серце надію, що саме ця вулиця найближчим часом буде впорядкована.

Є в місті десятки вулиць, суворо засекречених. Де в Сумах, наприклад, Гвардійська вулиця? Секрет! На жодному будинку не знайдете таблички з назвою і номером. А де Привокзальна? Орієнтуйтесь по паровозних гудках... А на якій вулиці міськрада? Який номер її будинку? Теж секрет.

Довго блукав я по тих «секретах», аж поки знайшов Миколу Павловича Кузовенкова — голову виконкому Сумської міськради.

САДИ, САДОЧКИ...

Сидів Микола Павлович у скверику перед міськрадою і спостерігав разом з Іллею Васильовичем Зозулею за роботою садівника, який підстригав дерева.

— Хороший сквер! — захоплено сказав я.

— Стараємось... — скромно опустив очі т. Зозуля.

— І багато у вас таких скверів?

— Таких — один. А взагалі скверів — чимало. Щовесни їх насаджуємо. Один сквер кози з'їдять, а ми не лінуємося і другий садимо.

— Бачили наші сади та парки? — спитав т. Кузовенков. — Якщо ні — давайте прогуляємось.

— Давайте, — кажу. — Ходімо до саду рафінадного заводу. Кажуть люди, що там дуже пахне.

— Що правда, то — правда. Пахне сильно. Торік я розпорядився, щоб перенесли звідти смітник, — не перенесли. Доведеться, мабуть, винести постанову.

— Тоді підемо у сад, що біля водолікарні. Там, кажуть, росте багато рідкісних дерев, є навіть пробкове...

— Туди не можна, — перебив завідувач міськкомунгоспу. — Приватна власність!

— Як? Хіба там не громадський сад?

— Був громадським. А з того часу, як почали деякі товариші будувати там дачі, — саду не стало. Є садочки біля хаток. Хрущі над вишнями гудуть, корівки мукають, свині під пробковими деревами жолудів шукають...

— Давайте краще підемо на Псьол, — запропонував голова міськради. Завідуючий міськкомунгоспом виступив і проти цього:

— Псьол, — каже, — річка невеличка, а береги ламає.

— А ми, — відповідаю, — не будемо ходити ламаними берегами. Ми будемо милуватися річкою з капітально відремонтованого в першому кварталі Харківського мосту.

— Міст не відремонтований...

— А план? Ви ж, навіть, і ліс на ремонт одержали.

— Ну, з лісом ми розпорядилися, — відповів т. Кузовенков. Але як розпорядився — так і не сказав.

Я вже пізніше дізнався, що тим лісом непогано ремонтують свої будинки приватні особи: Баранов, Богатирьов, Седлецький та інші.

— Знаєте що? — запропонував я своїм супутникам. — Якщо вже нам на лоні природи не вдалося побувати, то давайте просто пішки пройдемося по місту.

БАТЬКИ ЧИ СВЕКОРИ?

Ми довго бродили вулицями Сум. Не знаю, як моїм супутникам, а мені це була добра спортивна зарядка. Разом з енергійними сумчанами стрибав я через провалля на тротуарах, тренувався у ходьбі на брусі через річку, брав штурмом східці давно неремонтованих будинків...

Тепер мені ясно, чому сумчани так часто побивають рекорди на спортивних змаганнях. Натренувалися!

Не зчулися, як повечоріло. На вулиці міста висипала молодь. Гуляють, жартують. Дехто співає...

— А правда — весело у нас? — питає голова міськради.

Уздрівши батька міста, троє дівчат, що досі дуже весело співали, раптом перейшли на мінор:

— Ой, як мені, — почала виводити крайня, — сії суми пересумувати, ой, як мені та свекорка батеньком назвати...

— На що натякаєте? — питаю у дівчат. — На кого натякаєте?

Мовчать. Тільки хитро так усміхаються...

Записки ПЕРЦЯ
опублікував Г. БЕЗБОРОДЬКО.

СУМСЬКИЙ ПЕЙЗАЖ. Після дощу...

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

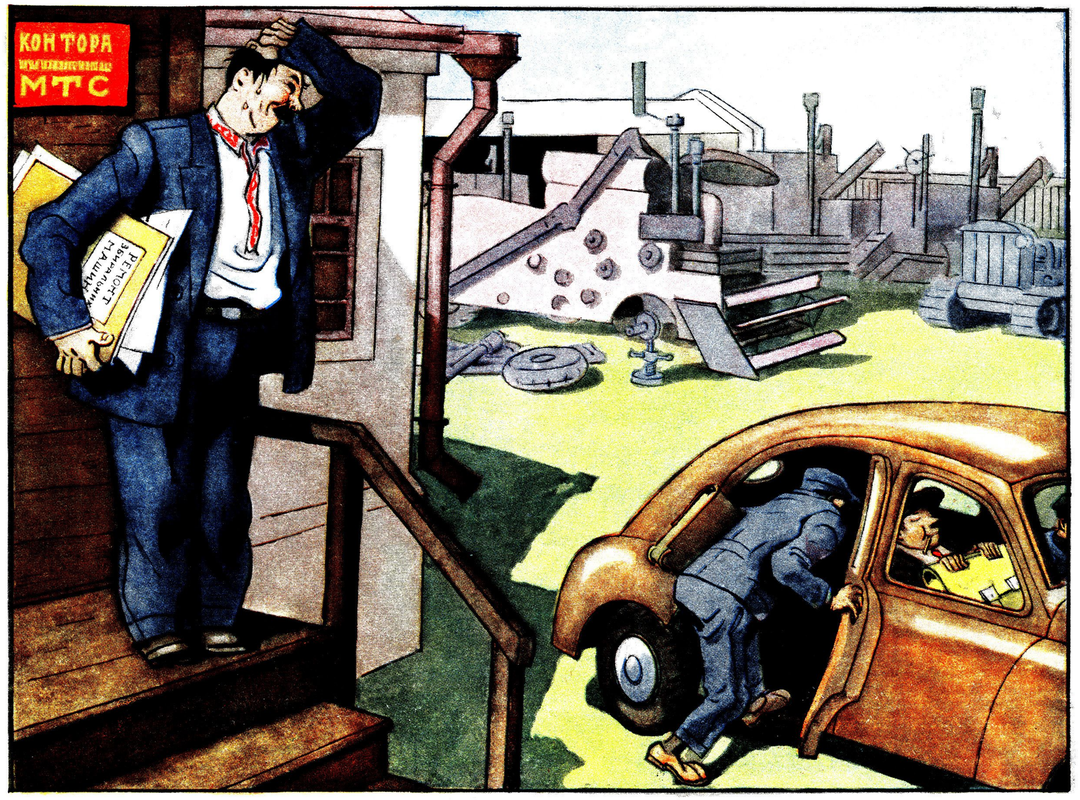

— Слава богу, пронесло! Боявся, що начальство поцікавиться якістю ремонту комбайнів, а воно задовольнилося цифрою.

Павло СТЕНДИК

Ілюстрації Г. ВОЛОДЬКА

Колишній приятель

— Фу! — полегшено зітхнув Семен Гаврилович, витираючи чоло. Здавалося, він розв'язав якусь важливу справу, після чого вже має право і перепочити.

Щойно з його кабінету вийшов кремезний чолов'яга в темносиній толстовці, з польовою заяложеною сумкою, ремінці якої були намотані на здоровенний кулак. Широке обличчя грало посмішкою неабиякого вдоволення.

Спустившись по мармурових сходах, чолов'яга залишив будинок міністерства і попрямував у «Театральний». Сів там за вільний столик, гукнув до літньої офіціантки: «Ей, дєвушка!» — і звелів подати все те, що, як звичайно, замовляється під такий добрий настрій.

Чолов'яга цей — давній знайомий Семена Гавриловича — Архип Тимофійович. Колись, років шістнадцять тому, вони починали, як то кажуть, свій життєвий шлях. Тепер Семен Гаврилович очолює управління міністерства, а Архип Тимофійович...

Коли треба було десь влаштуватися, він завжди звертався до Семена Гавриловича. У таких випадках він приїжджав до Києва.

— Здоров, друже! — шумно вривався він у кабінет свого знайомого.— Вибачай, я без церемоній. Хоч ти й великий тепер начальник, але, думаю, що не зазнався, і рішив тебе провідати...

На це скромний Семен Гаврилович відповідав:

— Добре. Я дам розпорядження у радгосп «Хлібний». Там тебе непогано влаштують.

Спочатку Семен Гаврилович влаштовував колишнього приятеля на різних роботах у своїй системі. Коли Архип Тимофійович прибував на місце призначення, він з незалежним виглядом подавав папірець:

— Від самого Семена Гавриловича!

Його одразу ж влаштовували, пропонуючи на вибір кілька посад.

Приятель Семена Гавриловича мав широку натуру. Він не боявся говорити, що на роботі себе не осоромить.

Та незабаром з'ясовувалося: слова й діла в Архипа Тимофійовича, як небо й земля, далекі одне від одного. До нього приглядалися, йому підказували, йому допомагали. Кінець кінцем, приходили до висновку: треба знімати з роботи. Щоб не образити Семена Гавриловича, Архипа Тимофійовича не знімали, а переводили на іншу роботу. З керуючого відділком радгоспу його призначали бригадиром, потім завідуючим їдальнею. Між іншим, це анітрохи не бентежило оптимістичну натуру Архипа Тимофійовича.

Коли всі випробування закінчувалися невдачею, директор радгоспу дзвонив директорові сусіднього радгоспу:

— Я чув, Сидоре Андрійовичу, що тобі потрібний керуючий відділком. У мене є людина з рекомендацією Семена Гавриловича.

Ім'я Семена Гавриловича робило своє.

Архип Тимофійович перекочовував до сусіднього радгоспу. Вісті про це, звичайно, доходили до Києва і часом завдавали Семенові Гавриловичу немалого клопоту.

Так ішло аж доти, поки в Архипа Тимофійовича не вичерпувались усі можливості.

Потім Архип Тимофійович сідав на поїзд і мчав у Київ. Години о першій ночі він брів вулицями столиці на квартиру до Семена Гавриловича. Гупав кулаком у двері й гукав:

— Це я, друже! Одчини! Дрихнеш, мабуть. А я, знаєш, прямо до тебе з поїзда, як до старого друга. Хоч ти й великий начальник, та, думаю, що не зазнався ще.

Шумів на всю квартиру, побудивши дітей, дружину, і починав виливати душу:

— Не повезло, друже. Загризся, знаєш, з директором. І оце приїхав до тебе. Розкажу тобі все, як есть, а то ти тут сидиш у столиці, відірвався від життя і не знаєш, що робиться у твоїй системі на низах...

Семен Гаврилсвич сумно мовчав, позіхаючи, слухав, а потім, не витримавши, говорив делікатно:

— Давай завтра в міністерстві про це. А тепер спочивай.

А завтра...

Семен Гаврилович сидів у своєму кабінеті і зажурено думав: «Що мені робити з цим колишнім приятелем?»

Та Архип Тимофійович обірвав його мовчанку:

— Що тут, слухай, думати?! Черкни записку — і все.

Нічого на це не відповівши, Семен Гаврилович набрав номер телефону начальника сусіднього управління. Після недовгої розмови поклав трубку й сказав:

— Я домовився з Іваном Петровичем. Йому потрібні люди. Доведеться тобі перейти в його систему. Він тебе влаштує. Але пам'ятай...

— Та що ти турбуєшся! Ти що — мене не знаєш? — схопився Архип Тимофійович.— Чи я тебе коли підводив!?

Випровадивши настирливого відвідувача, Семен Гаврилович справді відчув полегшення.

— Як важко мати таких приятелів,— міркував він.— Але тепер уже справу влаштовано, якщо не назавжди, то, принаймні, на кілька років. Адже система в Івана Петровича велика. Правда, можуть образитися, що порекомендував такого робітника. Та де ж його подіти...

Але Семен Гаврилович дуже помилився в своїх розрахунках. Не минуло й чотирьох місяців, як він почув у телефонній трубці знайомий соковитий бас:

— Здоров, дружище! Як поживаєш? Оце дзвоню з вокзалу. Коли будеш у себе? Хочу заїхати до тебе відносно роботи. В чому справа, питаєш? Приїду й розкажу, як другові.

Уявіть собі, що було на душі Семена Гавриловича. Він безнадійно опустив руки. Раптом схопився, пройшовся по кабінету. Сів, натиснув кнопку дзвінка. Ввійшла секретарка.

— Викличте машину. Або ні... Ідіть... Потім покличу...

У цю мить задзвонив телефон. Семен Гаврилович нервово схопив трубку. Дзвонила дружина з заводу, запитувала, чи нема у нього бажання поїхати сьогодні в театр.

Замість відповіді Семен Гаврилович розповів про своє горе.

— Знову їде цей «колишній приятель». Знову відносно влаштування. Уже все в голові перебрав. Ну, куди я його тепер можу послати?!

Тетяна Федорівна залилася сміхом...

— Не маєш куди послати? Пошли його к бісу!

Семен Гаврилович замислився...

— Гм... А й справді. Вона, здається, має рацію!

м. Лохвиця, Полтавської області.

ДИПЛОМОВАНІ

-ПРОШУ, прошу до моєї колійної будочки! — гостинно підвівся нам назустріч буфетник буфету № 8 Полтавського тресту їдалень. — Вам заправитись? Прошу. Найкращі м'ясні закуски тільки в нас: серія ГЖ-3, шпали в томаті; ТЕЛ-2, РУЛ-1.

Приголомшені дивовижними назвами закусок, ми розгублено озираємося навколо, шукаючи перекладу тих назв на людську мову. Буфетник сміється.

— Не лякайтеся, люди добрі, це в мене, так би мовити, студентська звичка.

— Студентська? Ви що, практикант? Це вас у технікумі харчової промисловості вчать так страшно називати м'ясні закуски?

— Ні, я вже не студент, я вже з дипломом! — гордо заявляє буфетник.— Залізничний технікум закінчив. Це мене там різним скороченням навчили... Беріть закуски й сміливо їжте. ГЖ-3 — це гуска жарена, сорт третій, далі — телятина другого сорту й рулет першого. Шпали в томаті — це звичайні бички. А колійна будочка — мій буфет.

— Вибачте,— ще більше дивуємося ми,— що має спільного паровоз з буфетною стойкою?

Технік-буфетник загадково посміхається...

Сусід по столику киває в бік моторного буфетника.

— Це Сашко Карпинський. Разом із нами технікум кінчав. Одержав диплом, а їхати з Полтави на місце призначення не захотів. Одне слово, справжній дипломований дезертир.

Подібна зустріч сталася у нас і в одному з ларків Березоворудського сільського споживчого товариства, Пирятинського району.

— Вам який раціон? — почули ми з вуст молодої продавщиці.

Тут ми вже не здивувалися.

— Зоотехнік? — питаємо у продавщиці.

— Ага... — відповіла вона. — Марія Павлівна Юнак.

— Давно закінчили?

— Ні, не дуже... Трішечки попрацювала на тваринницькій фермі, потім перевелася сюди.

— Перевелися?!

— Не те, щоб перевелася... ну... перейшла... сама. Дуже інтересна робота... Не подумайте, що я в районі одна. Он Петро Терещенко теж сільськогосподарський технікум закінчив, а працює комірником на Давидівській МТС. А зоотехнік Іван Грицина кохається в бухгалтерії — він помічник бухгалтера артілі ім. Куйбишева. І зоотехнік Яків Захарченко — теж помічник бухгалтера в артілі «Більшовик». Не всім же, знаєте, по тваринництву працювати. Бухгалтери й продавці теж потрібні.

— Так, але не з дипломом зоотехніка.

— А диплом нам не заважає!.. — з чарівною посмішкою відповіла Марія Юнак.

Того ж вечора ми чули, як бідкався головний зоотехнік Пирятинського району т. Розпутько.

— Ну де його взяти ще п'ять зоотехніків для наших колгоспів? Хоч би з Полтави прислали.

Шановний т. Розпутько! Ми знайшли в Пирятинському районі чотирьох дипломованих зоотехніків-дезертирів. Пошукайте ретельніше, може й п'ятого знайдете. На них же держава витрачалася, щоб дати їм освіту, спеціальність, а вони у вас по буфетах та бухгалтеріях працюють!

До речі, якщо Полтавському обласному аптечному управлінню потрібен фармацевт для Кременчука, то можна туди нікого не надсилати. У Кременчуцькому тресті їдалень є касирка, вона ж фармацевт з дипломом — Ганна Прохорова.

Рекомендуємо Полтавському міськздоровідділу фельдшера Тетяну Юровську. Бачити її можна в Полтавському тресті їдалень, де вона працює лаборантом.

Педагога на посаді... старшого товарознавця теж можна щодня бачити у відділі заготівель Лубенського торгу. Це Павленко Василь Іванович.

Лише одна Дарія Мельник після закінчення Полтавського технікуму м'ясної промисловості влаштувалася майже за фахом. Вона мала бути техніком по виробництву ковбас, а стала «техніком» по продажу бутербродів з ковбасою у буфеті Полтавської школи № 1...

— Отак і живу, — посміхається Дарія Семенівна, — сяк-так перебиваюся з пня на колоду, з хліба на воду...

А дарма! Треба створити таким дипломованим бутербродникам нормальні умови життя:

Дати їм роботу по спеціальності!

Колективний кореспондент «Перця» — «ГІРЧИЧНИК» газети «Зоря Полтавщини».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

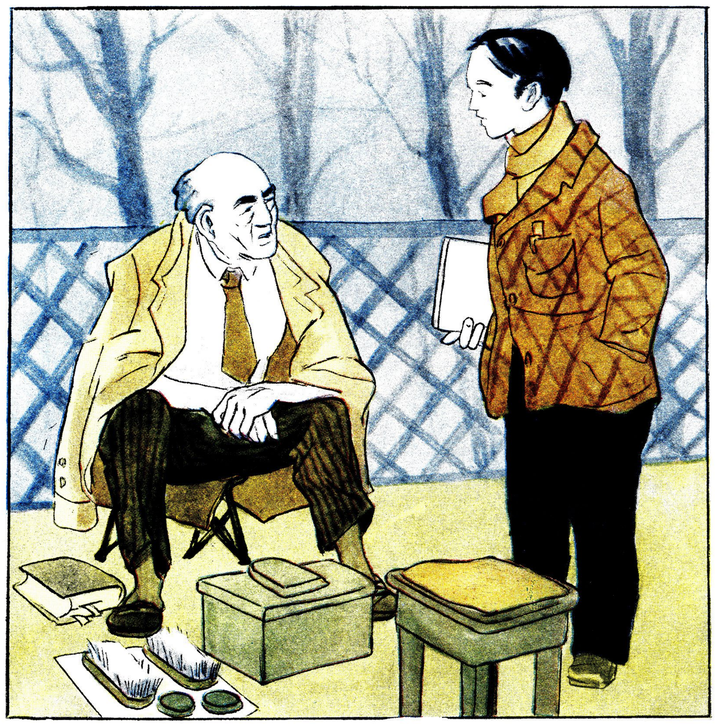

— Скажіть, професоре, як вам пощастило так добре влаштуватися?

— Е, голубе, вам ще треба багато вчитися, щоб посісти таке місце у Штатах.

Костянтин БАСЕНКО

ЕТТЛІ-ЛЕЙБОРИСТ

Ось стоїть на повний зріст
Містер Етгліі-лейборист.

Скажемо од всього серця,
Цей портрет — цілком для Перця!
Повертай на всі лади,
Сяк чи так його клади,
Хоч навиворіт, хоч боком,
Під лупу й звичайним оком
Ти один побачиш зміст —
Етгліі — правий лейборист!

Що це значить — кожен зна.
Роль його гидка й брудна:
Плазувати,
Рачкувати,
В Білім домі догоджати,
Дяді Сему чухать п'яти
І брехати —
Отакий він має хист,
Містер Етгліі-лейборист!

Задає для нього тон
Уолл-стріт і Вашінгтон.
Де б не став він, не пішов —
Всюди сльози, всюди кров.
У Малайї нищать люд —
Це його діяння тут!
У Кореї — кров і дим —
Містер Етгліі винен в тім.
Убивати,
Розпинати,
Дяді Сему помагати
У ярмі народ тримати
І брехати —
Отакий природний хист
Має Етгліі-лейборист.

ДОЛЯ МІСТЕРА СНЕГБІ

Канадська газета «Глоб енд мейл» вірно служить своєму американському хазяїну. Вона відвертає увагу читачів од насущних завдань сучасності й годує їх різною нісенітницею, сенсаційною хронікою вбивств і пограбувань, містикою.

Прогресивна канадська газета «Канадіан трібюн» в одному з фейлетонів викриває нрави продажної «Глоб енд мейл».

«Коли б, — пише «Канадіан трібюн», — мало відбутися щось подібне до редакційної наради співробітників цієї газети, то вона мала б приблизно такий вигляд:

...Кабінет редактора. Задерши ноги на стіл, сидить редактор Фаркенсон. Він нетерпляче постукує олівцем по чорнильниці, що має форму черепа, і роздратовано цідить крізь зуби:

— Чорт візьми, за що ви одержуете гроші? Ви ловите гав, як валюцюги на базарі. Де сенсації й викриття? Де вбивства? Де грабунки й отруєння, стрибки з вікон, самовбивства, згвалтування? Де, я питаю вас?

Збентежені співробітники нахиляють голови й починають совatися в кріслах.

— Учора в нашій газеті було тільки чотири замахи на вбивство, — продовжує редактор, — всього три згвалтування і одне скандальне вбивство. Я питаю вас, невже цього досить для такої солідної газети, як наша?

Коли редактор замовк, підвівся завідуючий відділом міських новин Снегбі й промимрив:

— Пробачте, містер Фаркенсон, ми намагаємося й робимо все можливе. По вбивствах і пограбуваннях ми вийшли на третє місце у Канаді. Справа про вбивство банкіра Спрута була передрукована всіма американськими газетами, а згвалтування ми висвітлюємо так докладно, що нашу газету вже ставлять за приклад...

Редактор трохи пом'якшав: — Ол райт! Це було вчора, забудемо про це. Що ви думаєте дати в газету сьогодні?

Завідуючий відділом міських новин кинувся вперед.

— О, містер Фаркенсон, сьогодні будуть карколомні новини! Великий акціонер містер Карбункул убив батька й матір пляшкою з-під шампанського фірми «Джонс Дріппер і К°».

— Чудово, — підвів очі до неба редактор. — Дізнайтеся, чи пив убивця шампанське після злочину. Якщо пив, дайте оголошення фірми в нашій газеті і наш бізнес буде забезпечено. Що ще є?

— Три бійки в барі з револьверною стріляниною, одне згвалтування, пограбування двох банків, підпал муніципалітету, розгром редакції прогресивної газети...

— Непогано!.. Далі? — посміхнувся редактор.

— Під впливом голлівудських бойовиків школяр застрелив з двостволки батьків і підпалив будинок. Міністр Браун викритий у хабарі в 100 тисяч доларів, украдено десятеро дітей, повідомлення про прибуття пророка-астролога з США...

— Далі що? — все посміхався редактор.

Снегбі трохи подумав і продовжував:

— П'ять тисяч жінок, сини яких відправлені до Кореї, звернулися з мирною петицією до...

— Снегбі, ви збожеволіли! Причому тут жінки? Яка петиція? Редактор вхопив Снегбі за галстук і потягнув до себе.

— Снегбі, ви, часом, не червоний?

Переляканий таким несподіваним поворотом справи, Снегбі почав жалісно виправдуватись і вибачатися.

— Хіба ви не усвідомили, Снегбі, що ці п'ять тисяч жінок, подаючи петицію, щоб зберегти життя своїх йолопів, грають на руку росіянам...?

— Прошу пробачити, містер Фаркенсон, це мені не спало на думку, — сумно відповів Снегбі.

— Гаразд, — пом'якшав редактор. — Сьогодні я не звільню вас. Даю вам вісім годин строку. Якщо ви не відкопаєте карколомне вбивство й аферу, ви можете шукати собі роботу в іншій редакції. Мені не треба марксистів!

— Дякую, бос, — відповів приголомшений і сяючий завідуючий відділом міських новин, задоволений тим, що скандал і загроза минули. — Біжу по сенсації... Зоставайтеся з миром.

Редактор почервонів і схопився з місця:

— Снегбі, — заревів він, — ви небезпечний агент Москви! Ви знову згадали слово «мир». Снегбі, ви звільнені за підривну діяльність».

Терень МАСЕНКО

ЛИСТ

(З „Віденських нарисів“)

Чимало я розповісти
Хотів би вам, Сергію!
Але ліричні тут листи
Писати я не вмію.

Бо вчора я минув межу,
Зустрів міста нерідні.
Сьогодні, друже, я ходжу
У старовиннім Відні.

І як ти до ліричних тем
Тут візьмешся охоче, —
Коли набридлий «дядько Сем»
Нахабно лізе в очі!

Усі, що «другий фронт» отут
Так довго «відкривали»,
Тепер, як темна каламуть,
Заповнили квартали.

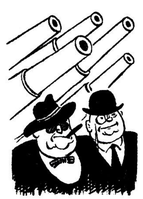

Так мало маршалів дали
Вони на бранній полі, —
А «планом Маршалла» втягли
Народ цей у неволю.

Вони прийшли у край оцей
На все, на все готове,
І всюди чути їх «о'кей» —
Старе, чванливе слово.

І відгуком на те «о'кей»,
По маршалловім плану
Уже з'являється лакей
В гостей з-за океану.

То «демократи» хочуть жить
Знов на горбі робочім,
То Аденауер спішить
З своїм поклоном вовчим.

Не збудять в серці вовчім жаль
Руїн горілі купи.
І знов кують гарматну сталь
Рокфеллери і Круппи.

І поодинці, і гуртом
За сині океани
Лакеї їздять в Білий дім
Складати чорні плани.

Дарма! Всі брехні паліїв
І чад важкий облуди
Розвіють в дружбі мирних днів
Прості трудящі люди.

Даремно чорно-білий дім
Тінь «фюрера» тривожить.
Мерці з єфрейтором своїм
Банкірам не поможуть.

Колони миру йдуть в похід,
Несуть надію щиру:
Народи визволять од бід
Лише солдати миру!

ЕВОЛЮЦІЯ АНГЛІЙСЬКОГО КІННОГО СПОРТУ

Мал. БЕ-ША

Англія з'їдає своїх коней так швидко, як тільки може. Лише 1948 року було забито 130 тисяч коней. З того часу кількість коней, що йдуть на м'ясо, набагато зросла. **(З газет).**

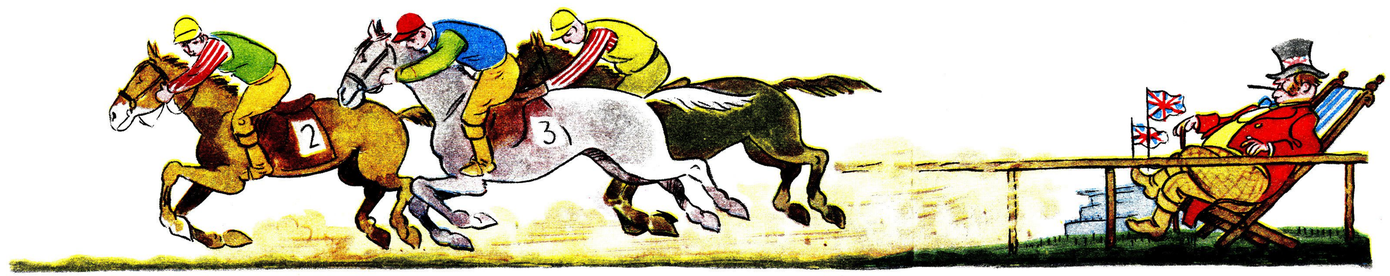

Дербі в Англії раніше...

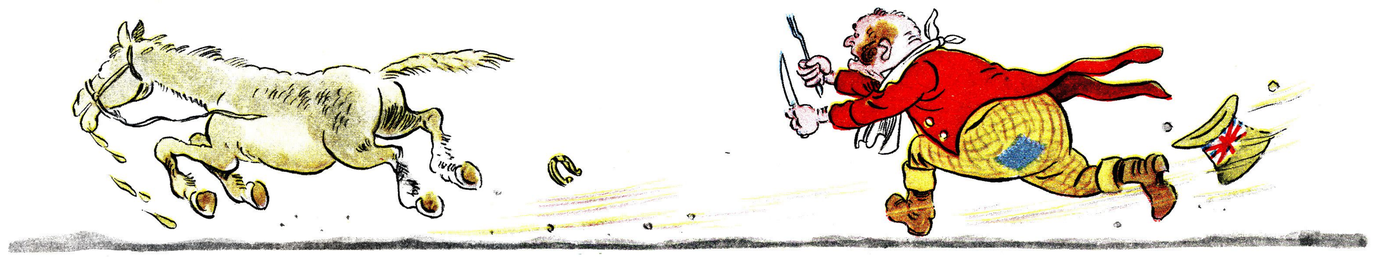

...і тепер.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Нарешті у село товариш з управління сільськогосподарської пропаганди приїхав. Мабуть, лекції читатиме?..

— Та ні! Дачу найматиме.

Перечниця

ЮРИСТИ-ФУТБОЛІСТИ

ЩЕ НАПРИКІНЦІ 1949 року виявилося, що голова Серебрянського сільського споживчого товариства (Сталінська область) Гіманов привласнив 10 тисяч карбованців кооперативних грошей і, крім того, завдав кооперативу збитків на 10 тисяч карбованців. Справу передали прокурору Лисичанського району т. Токарєву. І почала вона літати, як футбольний м'яч.

Токарєв сильним ударом направив цю справу лівому краю — прокуророві Ямського району т. Грабкові. Той знову віддав справу на центр — кооперативу. Кооператив послав справу народному судді т. Мостовенкові, Мостовенко швидко відбив на центр, центр блискавично передав — т. Грабкові...

Розпасовка триває досі, але в уповільненому темпі. Якщо болільники почнуть вигукувати традиційне «суддю з поля!», їм важко буде щось заперечити.

ПОДВІЙНА СПЕКУЛЯЦІЯ

НАЧАЛЬНИКОВІ Любомльського райфінвідділу (Волинська область) давно відомо, що у його відділі працює спекулянт.

Відомо:

що у того спекулянта була корова нижчесередньої вгодованості;

що той спекулянт, як службовець, м'ясопоставки здавати не повинен, але примусив завідувача бази «Заготскот» т. Шустера прийняти його худу корову, як корову середньої вгодованості, і заплатити за неї великі гроші.

Прізвище спекулянта — Смолярчук.

Чому ж начальник терпить спекулянта в апараті відділу? Хто він йому — сват, брат? Ні, ще рідніший... Це він сам і є!

ТАКОГО НЕ БУЛО

ЗАВІДУЮЧИЙ Чернігівським райкомунгоспом (Запорізька область) прийшов до голови райвиконкому т. Козирського.

— Що робити? Серйозні, поважні люди — і на тобі... Третій рік не платять за квартири і електроосвітлення...

— Не платять? — вигукнув голова.— Третій рік?! Відріжте проводи!

Увечері аж захлинався телефон голови:

— Беззаконня!—кричав прокурор Єфименко.

— Судити треба!—гнівався нарсуддя Таран.

— Я з ними завтра поговорю!.. — погрожував начальник міліції Санников.

Але найбільш несподіваним і приголомшливим був дзвінок з дому... голови виконкому:

— Відрізали! Куди ти дивишся? Сьогодні будеш вечеряти без світла!

...Такого вечора не було. І наказу такого т. Козирський не давав. Бо кому ж захочеться своє посімейство залишити без світла?

НЕ ДИВУЙТЕСЬ!

У диспетчерській пасажирської служби Південно-Західної залізниці задзвонив телефон. Диспетчер взяв трубку.

— Запишіть наказ! — почув він голос високого начальника.

За кілька хвилин на столі начальника пасажирської служби лежала диспетчерська книга з свіжим наказом:

«Для вивозу пасажирів причепіть до поїзда № 44 додатковий м'який вагон № 213 від Києва до Москви. Квитки на цей вагон не продавати до вказівок начальника пасажирського відділу округу.

Заст. начальника пасажирського відділу округу ДРЬОМОВ».

Начальник пасажирської служби читав, перечитував, знизував плечима, не вірив очам своїм. Але наказ є наказ. Його було виконано. Вагон причеплено. Квитків не продано. М'який вагон поїхав у Москву. В одному його купе сидів невідомий в залізничній формі. Хто він, що він — ніхто не знав... Знали тільки, що він — безбілетний.

Тільки через тридцять сім днів невідомий назвав своє прізвище і сказав, хто він.

Було це так. Ревізори-контролери поїздів т. т. Олійник і Ричагова сіли в Ніжині у поїзд № 43, що повертався із Москви до Києва. Поїзд був переповнений. Начальник поїзда т. Квашун бив по всьому маршруту телеграми, що в поїзді немає вільних місць. Ревізори дійшли до останнього вагона і спочатку не повірили своїм очам. Це був знайомий уже читачам вагон № 213.

З 24 м'яких місць у ньому було зайняте тільки одне. Серед глибокої тиші і райської благодаті куняв у вагоні безбілетний невідомий у залізничній формі. Він попросив ревізорів не дивуватись.

— Вагон службовий. Я — заступник начальника управління матеріально-технічного постачання округу. Прізвище моє — Шереметьєв. Ось документ...— і показав копію таємничого наказу т. Дрьомова.

...У фінансовому відділі Південно-Західної залізниці, ознайомившись з заявою ревізорів, справедливо рішили, що їздити т. Шереметьєву одному на 24 м'яких місцях — це, м'яко кажучи, розкіш недозволенна, і що збитки, заподіяні державі, треба покрити. Прості підрахунки показали, що за користування м'яким вагоном протягом 37 діб слід заплатити 13.542 карбованці та за 48 м'яких квитків ще 8.416 карбованців. Всього — 21.958 карбованців.

Знаючи, що грошики доведеться платити окружному начальству, складачі рахунку підійшли до справи ліберально: вони не врахували вартості тих квитків, які могли б бути продані пасажирам, якби всі 37 діб вагон не стояв у Москві, як готель для працівників округу, а курсував у поїзді. Не врахували, бо духу невистачило: цифра могла б вийти астрономічна!

Рахунок на 21.958 карбованців було пред'явлено до беззаперечної оплати в банк і гроші негайно ж списано з рахунку управління округу.

На цьому можна було поставити крапку.

Але...

— Що?! Хто посмів це зробити?! — загримів виконуючий обов'язки начальника округу т. Вишневецький.— Зараз же повернути гроші! Негайно!

Грізний крик виконуючого обов'язки долетів до слуху начальника Південно-Західної залізниці т. Молчанова.

І той зробив «лихо-тихо»: наказав повернути гроші. На рахунок управління округу було знову записано зняту суму.

Тільки тепер можна поставити крапку.

Поставити і попередити працівників пасажирської служби Південно-Західної залізниці:

— Не дивуйтесь, товариші, не дивуйтесь, якщо незабаром підбадьорений підтримкою і покровительством високого начальства т. Дрьомов накаже:

«На поїзд №... до моїх вказівок квитків не продавати. На ньому будуть **кататись** наші відповідально-безвідповідальні працівники».

Не дивуйтесь!

М. КИРИЛЕНКО.

„Пахне сіном над лугами"...

ПОПУЛЯРНА ЛЕКЦІЯ ПРО СІНОЗБИРАННЯ

Сіно... Сухе, запашне! Про нього у старій приказці сказано: «Це таке сіно, що й попадя, посоливши, у середу б їла». Ну, а колгоспну худобу треба таким сіном не лише в середу, а цілу зиму годувати. І таке сіно можна мати, якщо траву вчасно викосити, уміло висушити і заскиртувати.

Як відомо, сіно косять сіножатками і вручну. Щоб косити сіно вручну, треба насамперед мати добру косу. Кіс на Україні вистачає,— бери і коси!

Але перед тим, як косити, потрібно косу поклепати і намантачити. Для цього існують молоток, бабка й мантачка. Молотки й бабки виробляють підприємства Міністерства місцевої промисловості. У міністерстві й на заводах довго клепали язиками, а потім пополам з бідою взялися до роботи і зробили за перший квартал 8 тисяч молотків з бабками, проти запланованих 35 тисяч. Недовиконання обіцяють перекрити десь там у грудні.

Скажемо для прикладу, що Житомирський облмісцевпром, яким керує т. Корбут, зовсім не робить молотків і бабок. Зробили було бабку для зразка, але тільки показали їй молотка, вона зразу ж і розсипалася... Тепер Житомирська облспоживспілка замовляє молотки й бабки у Ленінграді — не освоїли вражої бабки на місці!..

Скошене сіно сушать. Тут уже йдуть у діло вила та граблі. Граблі здебільшого роблять на місці, коли є з чого їх зробити. А от на південь України не вадило б і готових завезти, та біда в тому, що граблів ніхто не виробляє. Могла б їх робити лісопромислова кооперація, але в «Укрліспромраді» сіна не косять, отож і про виробництво граблів забули. Правда, знайшлися там ентузіасти, які все ж таки наблизились до грабель і зробили їх за три місяці аж 240 штук! А в основному грабляна проблема ще чекає свого вирішення.

Тепер торкнемося вил. Залізних вил виробляється на Україні чимало, але тут рогом стало питання про ріжок. Заводи випускають лише триріжкові вила, а колгоспи вимагають ще й чотириріжкових. І ось за той ріжок уже рік точиться запекла боротьба між Укоопспілкою і Міністерством місцевої промисловості. Списано багато паперу, змарновано багато часу на розмови, а питання про четвертий ріжок поки що висить у повітрі.

Сухе сіно складають у копиці, а потім звозять у скирти. Возять його гарбами і возами. Возів треба багато. Це видно хоч би з того, що голови колгоспів, як тільки приходять у райспоживспілку, одразу запитують про вози. Їм обіцяють і вози, і колеса, але навіть спиць не дають. Чому?

Виробництво возів покладено на Міністерство місцевої промисловості та Укоопромраду, але на возах, випущених підприємствами міністерства і Укоопромради, далеко не заїдеш, бо завдання по виробництву возів виконане лише наполовину. І то буває так, що, купивши воза, доводиться пішки йти, бо той віз зроблений, як у російській приказці сказано: «Сбил, сколотил — есть колесо! Сел да поехал — эх, хорошо! Оглянулся назад — только спицы лежат».

Можна возити сіно і старими возами, якщо їх добре відремонтувати. Ремонтувати вози колгоспні ковалі уміють, коли їх забезпечено залізом і букшами. Керівники споживчої кооперації заліза багато не обіцяли, а от букшами нахвалялися засипати. Вони були певні, що заводи промислової кооперації і Міністерства місцевої промисловості віділлють їм букш стільки, скільки треба. А заводи Міністерства місцевої промисловості одлили сюрприз. У першому кварталі не дали й половини потрібної кількості букш.

Повернемось знову до Житомирського облмісцевпрому. Тут зробили три тисячі букш та й завод зупинили — вийшов чавун. А коли він знову прийде — ніхто не знає.

Кажуть: не помажеш — не поїдеш. Дійсно, як показали довгорічні спостереження, без коломазі й найкращим возом сіна не привезеш. Працівники Укоопспілки запевняють, що тепер у них і не пищить, і не скрипить, бо коломазь виробляють у кожній області. А ми спростовуємо: не в кожній. От у Житомирі, щоб поліпшити якість коломазі, віддали виробництво її в одні руки — облліспромспілці. А голова цієї спілки т. Костриков не схотів коломаззю рук мазати... І тепер возить Житомирська облспоживспілка коломазь з Гомеля.

Сіно, накладене на воза, ув'язують з допомогою рубля і вірьовки. У Житомирі, наприклад, сукати вірьовки доручили облпромраді, де головує т. Бурау. Поки що він зсукав лише кілька довгих обіцянок. Каже, що вірьовки б робили, якби пощастило ув'язати з облвиконкомом питання про сировину. Виявилось, що у Житомирській області нема конопель! Доведеться житомирцям і за коноплями кудись їхати.

* * *

Звичайно, ми не все охопили. Можна, наприклад, нагадати, що за сінозбиранням підуть жнива. А там теж потрібні і коси, і вила, і вірьовки, і коломазь. А особливу роль відограватиме віз! Чи матимуть колгоспи все це в достатній кількості? Ось про це нехай уже скажуть своє слово керівники місцевої та кооперативної промисловості та керівники торговельних організацій.

Будемо дуже вдячні за доповнення цієї лекції.

Кандидат перчанських наук
Лаврін ГРОХА.

ПО ШТАТУ И ХАТА

Мал. К. АГНІТА

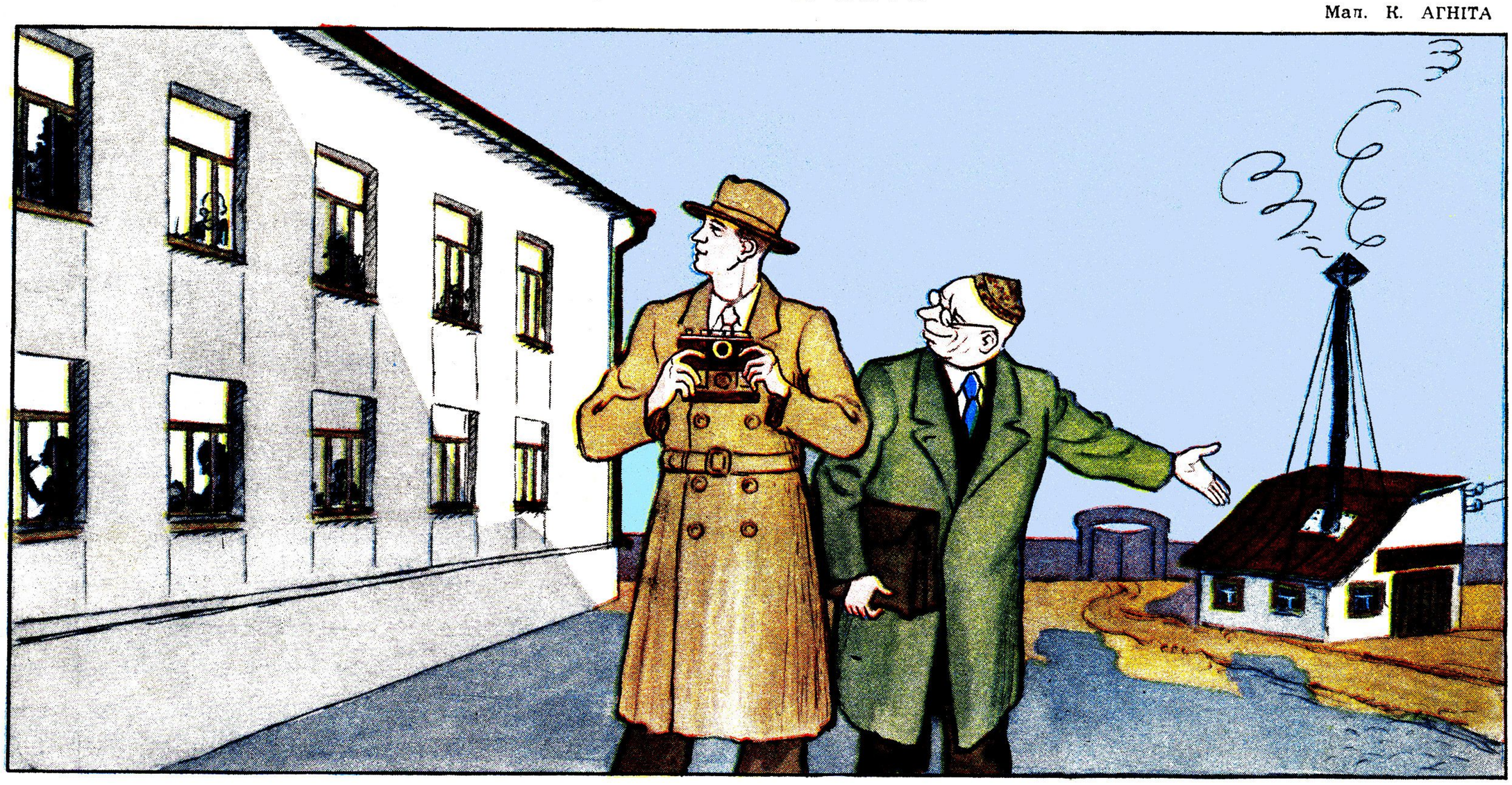

— Ого, яка у вас велика майстерня!
— Ні, майстерня онде, а це управління майстерні.

З ПОГЛЯДУ ПСИХІАТРА...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

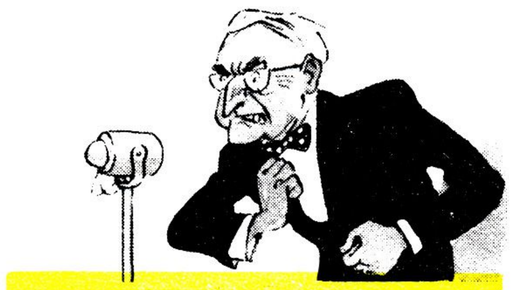

...Кордони США лежать на Ельбі...

— Дивно! Якийсь клептоман...

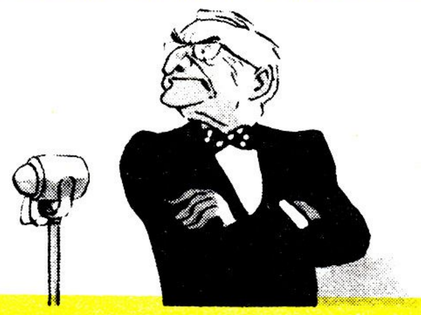

Моя місія — керувати світом...

— Мабуть, манія величності...

Китайські комуністи загрожують Америці.

— ... у сукупності з манією переслідування!..

... а також Європі, Африці, Азії, Австралії, Антарктиді...

— Нав'язлива ідея!

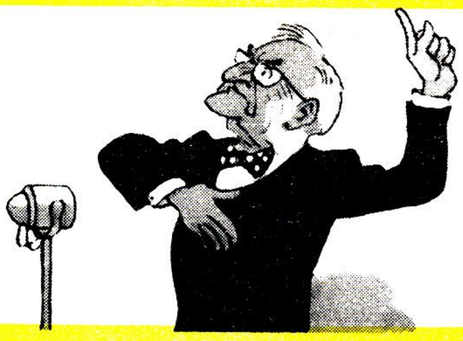

Волею всевишнього я викорчую комунізм.

— Розрідження мозку!!

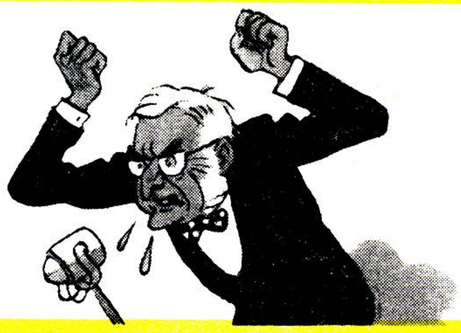

...Бо в моїх руках — атомні бомби, отруйні гази, бактерії.

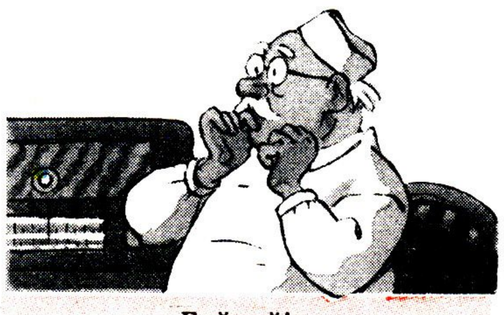

— Буйний!

— Говорить Вашінгтон. Закінчилася трансляція промови президента Трумена.

. . . . . .

ВЕЛЕЛЮБНИЙ ЗАВІДУЮЧИЙ

Велелюбне серце має В. П. Майборода. Про всіх дбає. Ставши завідуючим районним відділом сільського господарства, він насамперед подбав про власну дружину: звільнив досвідченого плановика-економіста, а на його місце призначив свою жінку, яка у цій справі нічогісінько не тямить. Не забув Майборода і про свою корівку! І про неї подумав, сердешний. У колгоспі «Перемога» взяв безплатно сіна, а в колгоспі ім. Леніна — чотири мішечки картоплі.

А от про себе Майборода зовсім не думає. Йому й на думку не спадає, що ця велелюбність до добра не доведе!

А. ГРАЧЕНКО.

Шрамківський район на Полтавщині.

ЕРЗАЦ-ПАЛИВО

Хоч весна, Перче, зараз у розпалі, гончарне виробництво у промартілі «Червоний шлях» — на точці замерзання. А чому? Тому, що Херсонська облкоопінспілка не постачає артілі палива. Голові облкоопінспілки т. Федяєву добре відомо, що відсутність палива ставить під загрозу роботу нашої артілі, але замість дров ми одержуємо від нього лише бюрократичні відписки. Накопичилося їх—ще з минулого року—дуже багато. Та, на жаль, паливо вони заміняють тільки до деякої міри.

Г. ШАХМАН.

м. В.-Олександрівка, Херсонської області.

НЕ ЗАЗДРИМО!

Любий Перче! Вирішив наш колгосп нову стайню збудувати. Придбали ми будівельний матеріал. Розпочали будівництво, а про поставку черепиці домовилися з Коломийським черепичним заводом № 1—2. Було це ще торік у жовтні. Тепер уже травень, а наша стайня й досі без покрівлі. Керівники ж заводу на всі наші нагадування відповідають: «Ви у нас не одні! Ми всі колгоспи області повинні забезпечити» і т. д.

Якщо завод всіх так забезпечує черепицею, як нас, то ми не заздримо тим «усім»!

О. БАГИРА,
голова колгоспу імені Сталіна.
Більшовцівський район, Станіславської області.

ГРІМ З ЯСНОГО НЕБА

Грози цього року почалися у квітні, а на Барському маслозаводі вже давно гримить.

Завітає директор маслозаводу А. П. Панчук до лабораторії, і вже за хвилину чути, як він гримає на старшу лаборантку т. Мальовану:

— Не потерплю! Прожену!.

Перестрів робітницю т. Герасимчук — накинувся з лайкою, від якої молоко в чанах скисло.

Куди б тільки не ступила директорова нога, там вже розноситься тривожна вість:

— Пахне грозою!

Після грози, як відомо, атмосфера скрізь розряджується, а на Барському маслозаводі — ні.

А треба, Перче, і там її розрядити!

Г. МОРГУН.

Вінницька область.

ТОВАРИ НЕВІДОМОЇ ЯКОСТІ

Директор торговельно-закупочної бази управління робітничого постачання Південної залізниці т. Березняк не любить розмінюватись на дрібниці, витрачати час на постачання численних крамниць, які обслуговують залізничників. Він воліє торгувати оптом. Самій лише Харківській конторі «Укрмедпостач» база продала товарів на мільйон карбованців.

У чому причина такої схильності до оптових операцій?

— Товари ці браковані, низької якості,— запевняє Березняк.— Наші споживачі купувати їх не хочуть, тому і продаємо іншим організаціям.

Довідавшись про це «пояснення» Березняка, керівник контори «Укрмедпостач» т. Дубосарський обурився:

— Як? Ми купували брак?! Брехня! Всі товари найкращого гатунку!

У цій суперечці народилося два документи. В одному Березняк запевняє, що продавав брак, у другому Дубосарський свідчить, що купував прекрасні речі.

Хто кого обдурює: Березняк Дубосарського, чи Дубосарський Березняка? А може вони обидва обдурюють споживачів? Це треба обов'язково з'ясувати.

М. ДИВИНСЬКИЙ.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Що за черевики? Лише вчора полагодив їх, а в підметці вже дірка...

— Черевики непогані. А от шкіра дійсно їм в підметки не годиться!

ГОРЕ МОДНИЦІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

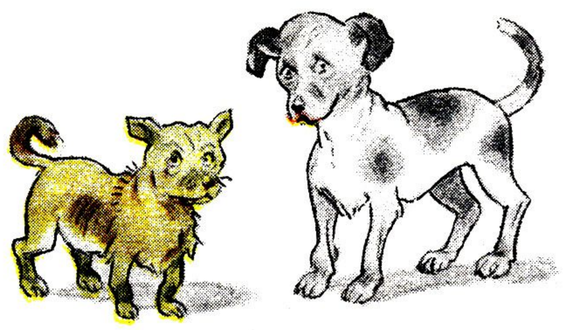

— Чого вона виє?

— Дізналася, що на Заході знову довгі хвости у моді.

С. КОВАЛЕНКО

ПРО ЯРЕМУ І ТЕМУ

Ярема — поет. Та немає в Яреми
Теми.

— Якби мені тема,— каже Ярема,—
Була б поема.

Дівчата співають: «Каховка, Каховка,
Землі молодої чудесна обновка!»

А в Яреми —
Нема теми...

Колгоспник учився, забувши утому,
І ось уже має диплом агронома,

А в Яреми —
Нема теми...

Колгоспний рільник збагатів після жнив —
Привіз «трудодні» і «Побєду» купив.

А в Яреми —
Нема теми...

Виросли в матері славні сини —
Зорі на грудях горять, ордени.

А в Яреми —
Нема теми.

Тому і питання встає недарма:
— А може у нього таланту нема?

м. Ізюм.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

УДАР ГИРЕЮ. Масовий попит членів добровільного спортивного товариства «Колгоспник» на майки, труси та м'ячі убив однією рукою заступник начальника торгуправління Полтавської облспоживспілки т. Колосов, виділивши для кожного району спортінвентар у кількості... однієї двопудової гирі.

ОГЛУХ ВІД ПІВНЯЧОГО СПІВУ голова вільнопільської артілі ім. Жданова (Ружинський район на Житомирщині) т. Гаврилюк під час останніх відвідин колгоспної птахоферми, яка складається з 600 курок і 200... півнів.

ВТЕКЛА легкова автомашина «Побєда», якою Міністерство сільського господарства СРСР преміювало (за перевиконання плану розвитку тваринництва) колгосп ім. Калініна, Копичинського району на Тернопільщині.

Колгоспники бачать, як їхня автомашина літає повз село на всіх бензинових парах, возячи керівників району.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 3 журналу було опубліковано фейлетон рейдової бригади ПЕРЦЯ — «Приємного апетиту» про незадовільну роботу окремих підприємств громадського харчування Києва. Як повідомили редакції міський відділ торгівлі, управління «Громхарч», державна санінспекція та санітарно-епідемічна станція, вжито ряд заходів для поліпшення роботи робітничих їдалень, буфетів, закусочних та крамниць. Порушників правил радянської торгівлі знято з роботи. Посилено нагляд за санітарним станом закладів громадського харчування.

* * *

Після опублікування у № 5 журналу замітки «Далеко не поїдеш...» керуючий Полтавським облавтотрестом т. Моргун дав розпорядження Кременчуцькій автотранспортній конторі організувати **постійне автосполучення між Кременчуком та Градизьком.**

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про погану роботу та непристойну поведінку директора Карлівської МТС т. Євтихієва. Кіровоградський обком КП(б) України повідомив, що **на Євтихієва накладено суворе партійне стягнення і знято його з посади.**

* * *

Читачі ПЕРЦЯ надіслали до редакції листа про зловживання завідувачів крамниць Білозерської (Херсонщина) райспоживспілки Лагутенка та Кудрявченка. Народний суд, розглянувши цю справу, **засудив Лагутенка до трьох років, а Кудрявченка до восьми років позбавлення волі.**

Мал. БЕ-ША

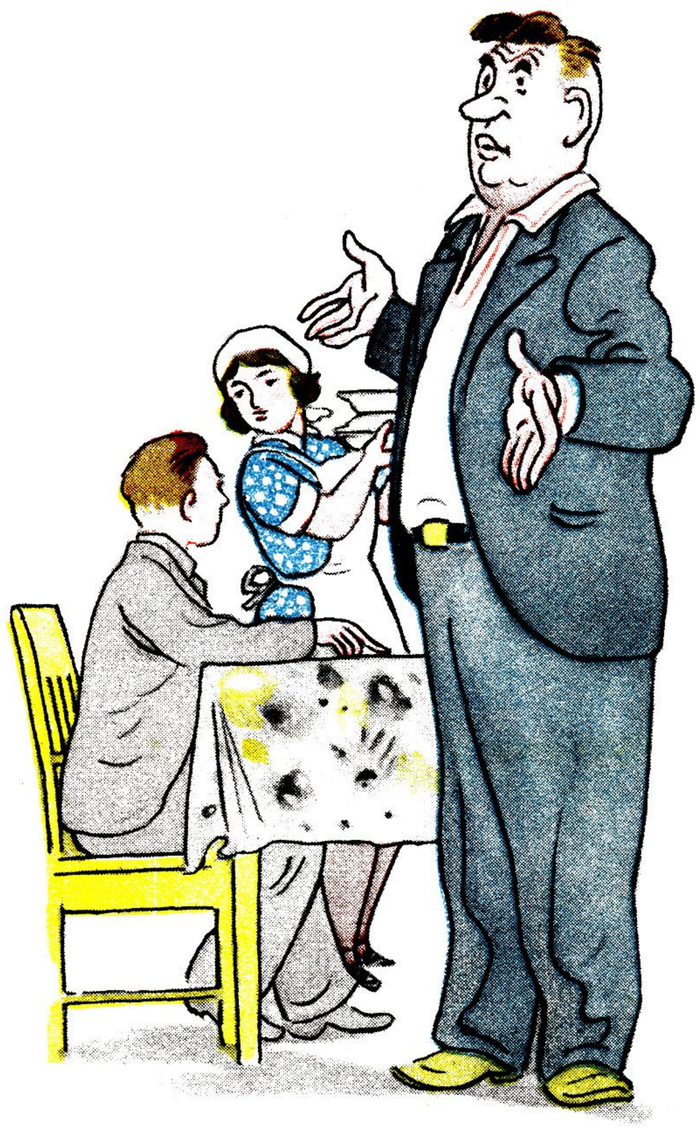

Зав. їдальні: — Ну й споживач пішов! Раніш питали, чому скатертин немає, а тепер кажуть, що... краще б їх зовсім не було!..

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Бюрократичний затискач.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (213) (на украинском языке). Підписано до друку 10.V.1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 01579. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1534. Тираж 100.000 прим.

Шкідники, паразити та інші...

Боннські коричневі прусаки.

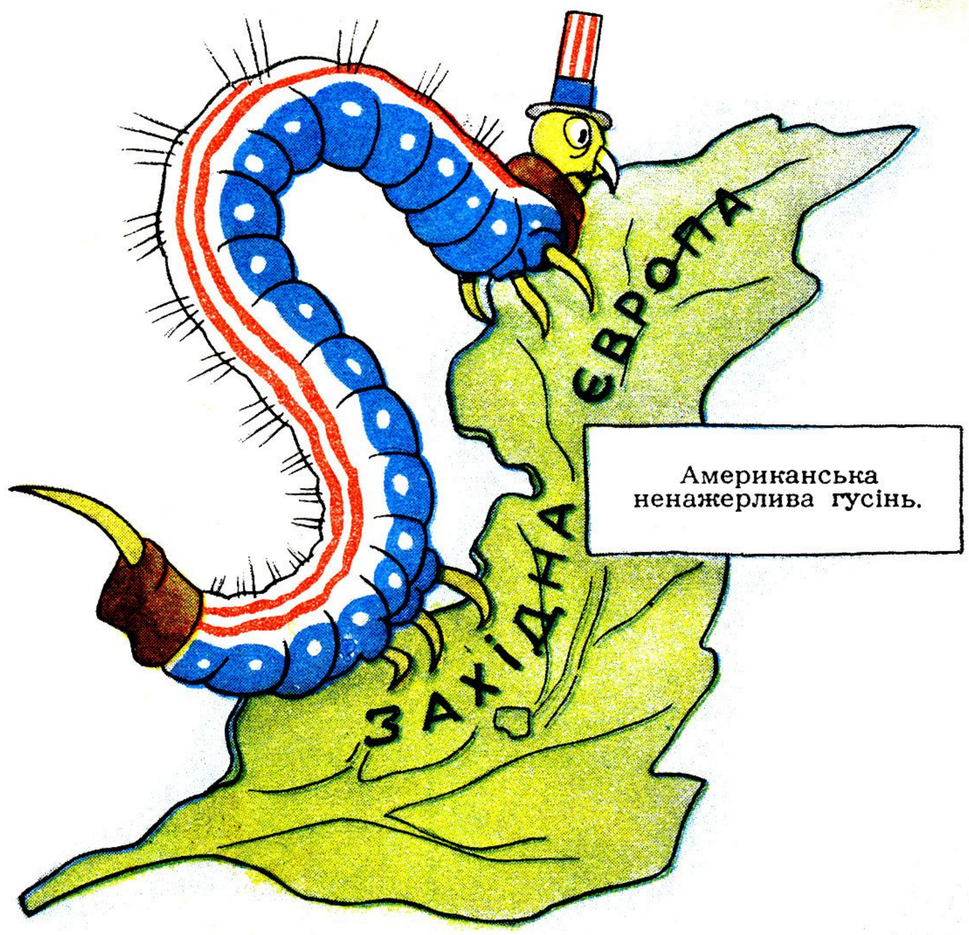

Американська ненажерлива гусінь.

Колорадський жук (він же вашінгтонський).

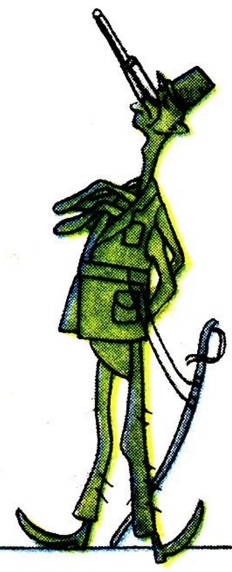

Довгоносик.

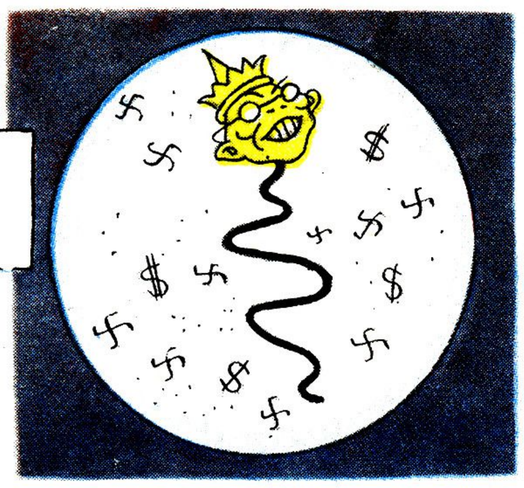

Тифозна бацила «Хірохіто».

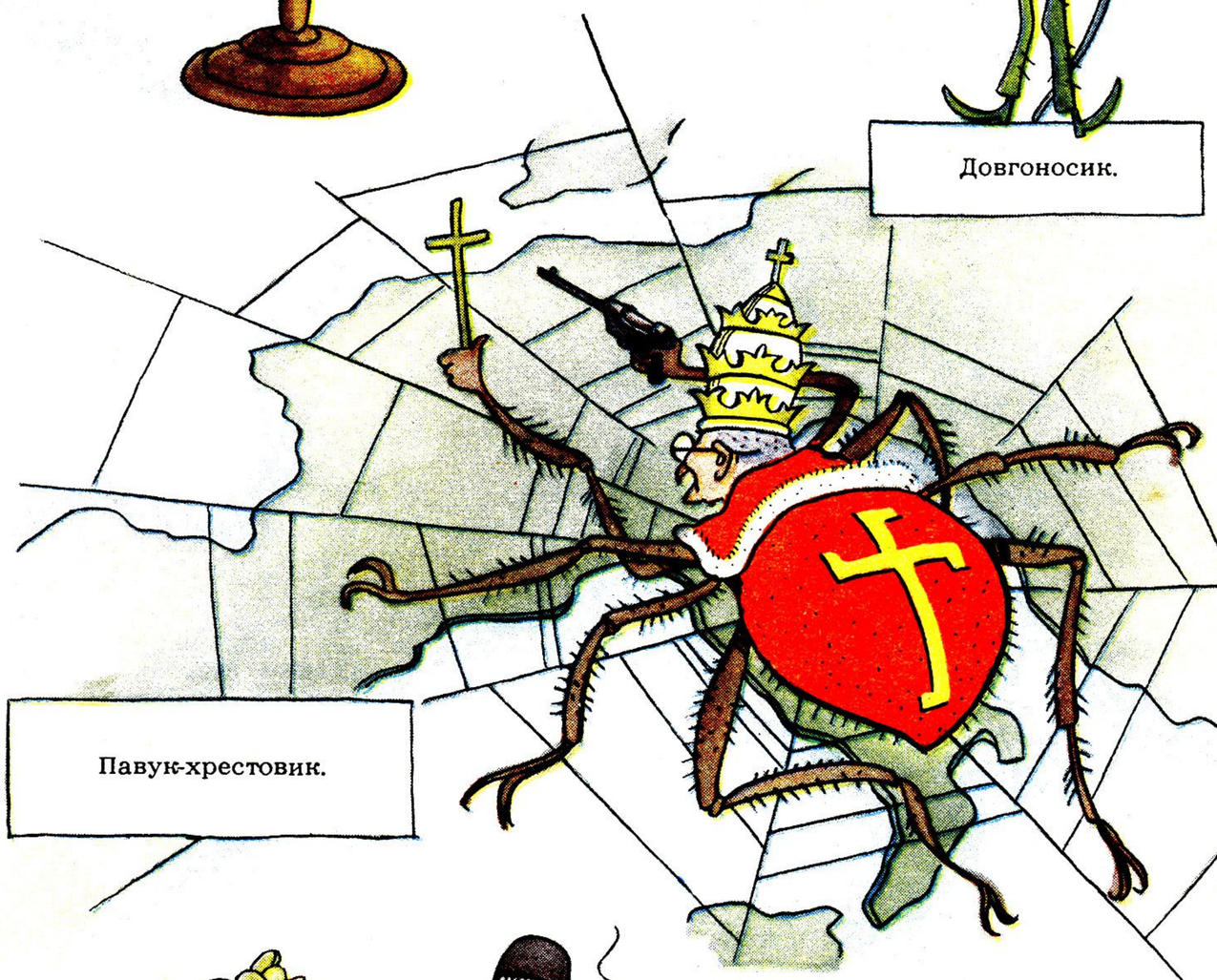

Павук-хрестовик.

ООНівські гризуни.

Просто паразит.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА